

noies med at leve under midlertidige Finantslove, at man kun har opnaaet at faae et godt Reſultat derved, at Landſtinget har maattet viſe en „ſtor Selvovervindelse“, ſelvfølgelig efterat det var kommet ind paa en haabløs Kamp for Theorier, der ikke kunde ſtaa deres Prøve i det virkelige Liv. Men hvorfor ikke i ſamme Aandedræt tilføie: Tilſtande, ſom bleve dækkede af proviſoriſke Finantslove! Det er diſſe Tilſtande, ſom man her efter dette ſidſte Stykke, navnlig Ordene „ſom hidtil“, vil bibeholde! Det er ad den Wei, at den nuværende Regjering har ſøgt at fremme Folkets og Landets Velſærd, nemlig gjennem proviſoriſke Finantslove, gjennem Angreb paa Stattebevillingsretten og Regjeren med proviſoriſke Finantslove! Det er derigjennem, Miniſteriet opretholder „den grundlovmæſſige Tilſtand i ſin Helhed“! Og paa den anden Side har dets Beſtræbelſer ført til en fuldkændig Stilleſtaen paa Lovgivningens Omraade, ſaaledes at Udbyttet af Samlingerne ſtadig under dets Ledelse er kommet til at ſtaa i ſtorre og ſtorre Miſforhold til den anvendte Tid og for Tiden er ſaa godt ſom Null. Det er deſtoværende Reſultatet af Miniſteriets Virkſomhed, af dets Virken „til vort dyrebare Fædrelands Fremgang og Lykke“! Jeg vilde gjerne betakke mig for, at det ſkulde blive ved at gaa ſaaledes, og at jeg ved min Stemme ſkulde give et endogsaa nok ſaa lille Bidrag til, at den ſamme Tilſtand „ſom hidtil“ ſkulde blive bibeholdt. Men der er ingen anden Udvei; man ſiger i det næſtſidſte Stykke, at man ſkal nok blive „belært af Nødvendigheden“. Jeg tror, at man helſt maatte have udeladt dette. Jeg er overbevist om, at Nødvendigheden vil gjøre ſine Krav gjældende ſaaledes, at vi ikke kunne blive ved at leve i de ſamme Tilſtande ſom nu. Det vil komme til at gaa op mere og mere ogſaa for dem, ſom nu ſtaa paa Miniſteriets Side, at naar man nu engang ikke kan omſtabe den almindelige Valgret, naar man nu engang ikke kan faae Folkethinget til at ſeile i dette Miniſteriums Rjolvand, bliver der ikke andet Raad for, forudſat at man virkeligønſter en rigtig fredelig og god Løsning, end at lade andre Folk komme til. Jeg tror, at deri ligger ikke den fjerneſte Preſſion til nogenſomhelſt Side; det er kun en faktiſt Fremſtilling, ſom den Adreſſe, der her er gjort til Gjenſtand for Angreb, har villet fremſætte; den har villet fremſætte i moderate Udtryk de virkelige Fakta, og jeg tror ikke, at det her er lykkes at omſtøde nogen af de deri fremſatte Paafſtande. (Udfordring). Ja, de Herrer kunne jo ganſke viſt have en anden Mening, og jeg vil indrømme, at, hvis vi her idag ſkulde til at gaa i ſaa-

danne Enkeltheder, ſom at tage op og kritiſere Thingenes forſkjellige Stilling overfor de forſkjellige Lovforſlag og Lovarbejder, kunde vi komme til at ſtaa her maaffe nogle Dage; men det er ikke min Mening at gaa ind paa Sligt. Jeg har begrundet, hvorfor jeg ikke kan ſtemme for denne Adreſſe, og jeg tror at have begrundet, at dette, efter min Mening, fremſatte Angreb paa det andet Thing, ſom her er ſat i Syſtem, er fuldkændig uberettiget. Jeg kan ikke ſtjønne, der kan være nogenſomhelſt Grund for det ærede Thing til at befatte ſig med denne Storpolitit. Jeg vil indrømme, at, hvis det havde ganſke roligt fremſtillet Sagen uden nogenſomhelſt i Vinterne eller mellem Vinterne rettet Angreb paa det andet Thing, ſaa havde Indtrykket været et helt andet, ſaa kunde de have ledet os ind i ganſke rolige, prægtige Forhold; thi jeg synes, der er en Mulighed for, at de Herrer Bærere af Adreſſen ikke kunne være aldeles utilbøielige til at ſe et andet Miniſterium. Salfald synes jeg at ſkimte et næret Dufte i Slutningen af Adreſſen. For mit Vedkommende ſtaar det klart, at ſaalænge den nuværende Regjering, der har ſtillet ſig ſaaledes overfor Flertallet i det andet Thing, ſom dette har, med Proviſoriet, med gjentagne Oploſninger, med Livsfager, ſom den lod falde, naar den ikke kunde gennemføre dem, osv. osv., bliver ved at bære ſine Anſkuelſer frem ad den Wei, den hidtil har gjort, vil der intetſomhelſt frugtbart Lovarbejde komme tilveie. Jeg nærer nu det Haab, at den ſaa godtſom alle Andre ikke vil ſætte perſonlige Henſyn over Sagerne, og at det vil komme til at gaa op for den, at den dog ſkylder at forſøge en anden Udvei end tidligere. Jeg ſkal ikke ſige, at den hidtil har ladet ſig bevæge af Grunde, ſom ikke have været fuldt ud reſpektable — det ſkal være meget langt fra mig —, men jeg synes dog paa den anden Side, naar der bliver Tale om at have Livsfager, ſom ſkulle løſes, og de atter og atter blive forſøgte, at man da ſkylder, forudſat at Ens Overbeviſning gaar i den Retning, at hde ſaa ſtore Offre, ſom det er Menneſter givet. Jeg ſkal ikke nærmere udtale mig, men til-lade mig at anbefale at ſtemme imod det foreliggende Forſlag til en Adreſſe til Hans Majestæt Kongen.

Madſen: Jeg ſkal ikke trætte det høie Thing ret længe. Naar jegønſter at føie et Par korte Bemærkninger til det, ſom mine ærede Meningsfæller have udtalt, vil jeg begynde med at minde om den Rjendsgjerring, at Folkevillien, hvorved jeg mener ikke øieblikkelige Stemninger, men den dybe, stærke,